

> Retouradres Postbus 20301 2500 EH Den Haag

UNHCR
T.a.v. de heer W. van Hövell
Van Eyckstraat 11b
B-1050 Brussel
België

**Directoraat-Generaal
Wetgeving, Internationale
Aangelegenheden en
Vreemdelingenzaken**
Directie Migratiebeleid /
Juridische en Algemene
Zaken

Schedeldoekshaven 100
2511 EX Den Haag
Postbus 20301
2500 EH Den Haag
www.justitie.nl

Datum 4 augustus 2009
Onderwerp Maatregelen met betrekking tot asielzoekers uit Somalië

Ons kenmerk
5608183/09

Uw kenmerk
Brief d.d. 8 mei 2009

Bijlagen
2

*Bij beantwoording de datum
en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.*

Geachte heer Van Hövell,

In uw brief van 8 mei 2009 reageert u op de brief van 3 april jongstleden aan de Tweede Kamer over beleidsmaatregelen ten aanzien van asielzoekers uit Somalië, pleegkinderen van asielvergunninghouders en asielzoekers met gemutilleerde vingers.

U geeft aan dat u de wens van de Staatssecretaris en mij om fraude en misbruik tegen te gaan deelt en u heeft in aansluiting daarop enkele aandachtspunten geformuleerd. In antwoord op uw brief licht ik daarom graag de getroffen maatregelen toe.

Gezinsvorming, gezinshereniging en pleegkinderen

Uit ervaringsgegevens en cijfers blijkt dat er door Somalische asielzoekers opvallend vaak om overkomst van pleegkinderen wordt verzocht, terwijl een relatief groot deel van deze pleegkinderen niet feitelijk tot het gezin heeft behoord in het land van herkomst. De in de brief van 3 april 2009 genoemde maatregelen, die overigens voor alle pleegkinderen gaan gelden, zijn naar mijn mening dan ook gerechtvaardigd. Deze hebben niet ten doel om overkomst van kinderen tegen te gaan die, bijvoorbeeld vanwege de oorlogssituatie, als een eigen kind in een gezin zijn opgenomen. Deze vorm van gezinshereniging moet mogelijk blijven. Wij beogen echter te voorkomen dat de mogelijkheden voor gezinshereniging van vreemdelingen met een verblijfsvergunning asiel worden misbruikt, met alle mogelijke gevolgen van dien. U geeft aan dat de invulling van het begrip familie onder andere vanwege de extended family en de clanstructuur in Somalië anders kan zijn dan in Nederland, zodat niet altijd sprake is van fraude. Dat er sommige landen een andere interpretatie is van het begrip gezin onderken ik. Dit neemt echter niet weg dat regelmatig de gestelde relatie tussen het gestelde pleegkind en pleegouder in het geheel niet aannemelijk is. Voorts wens ik te benadrukken dat het gezinsherenigingsbeleid er niet op gericht is om gezinshereniging met bijvoorbeeld niet-biologische kinderen die slechts af en toe in een gezin worden opgevangen, mogelijk te maken. Dergelijke kinderen behoren immers niet feitelijk tot het gezin.

De bewijslast dat een pleegkind ook daadwerkelijk tot het gezin heeft behoord in het land van herkomst, komt daarom meer bij de asielzoeker te liggen dan tot dusver het geval was. Tijdens de asielprocedure wordt de asielzoeker door de IND

en door de rechtshulpverlener ingelicht over het belang van de gehoren en de informatie die de asielzoeker hierin verstrekt.

Aanvullend bewijsmateriaal kan allerlei – indicatief – bewijsmateriaal zijn. Zeker indien de vreemdeling geen enkel bewijsmateriaal heeft, dient door onder meer het afleggen van consistente verklaringen te worden aangetoond dat het pleegkind ook feitelijk tot het gezin heeft behoord in het land van herkomst.

**Directoraat-Generaal
Wetgeving, Internationale
Aangelegenheden en
Vreemdelingenzaken**
Directie Migratiebeleid /
Juridische en Algemene
Zaken

Vingerafdrukken en de toepassing van de Dublin-Verordening

U geeft aan dat u begrip heeft voor mijn uitgangspunt dat het frustreren van het onderzoek naar de vraag welke EU-lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om maatregelen vraagt. U geeft aan dat het op een onverwacht moment opnieuw afnemen van vingerafdrukken hiertoe een passende maatregel lijkt. Gebleken is echter dat dit niet afdoende is, aangezien deze maatregel niet tot een vermindering van het aantal asielzoekers met gemutileerde vingers leidt. Daarom zien wij ons genoodzaakt om verdergaande maatregelen te treffen. Zo is het aan de asielzoeker die gemutileerde vingers heeft, om aannemelijk te maken dat deze beschadigingen niet opzettelijk zijn aangebracht.

Datum
4 augustus 2009

Ons kenmerk
5608183/09

Op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt ervan uitgegaan dat de lidstaten van de Europese Unie de verplichtingen inzake de refoulementverboden, voortvloeiend uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM, naleven. De uitvoering van de Dublin-verordening en het interstatelijk vertrouwensbeginsel blijven voor mij dan ook het uitgangspunt.

De mogelijkheid van terugkeer naar Jemen, Kenia of een ander derde land wordt per individu beoordeeld. Op dit moment is terugkeer naar Jemen of Kenia alleen aan de orde als de vreemdeling aantoonbaar in het bezit is van een verblijfsdocument van een van deze landen.

Voorstel tot afschaffen van het categoriaal beschermingsbeleid

Zoals ook in de brief van 3 april is aangegeven, is er ondanks de zorgwekkende situatie in het land aanleiding het categoriaal beschermingsbeleid voor Somalische asielzoekers te beëindigen omdat dit beleid niet langer is te handhaven als gevolg van het misbruik en de fraude. Juist een groepsgebonden beleid vergt minder bewijs van de individuele vreemdeling, hetgeen ertoe leidt dat misbruik makkelijker is en het beleid moeilijker te handhaven is. Daarom hebben wij in dit specifieke geval een belangrijk gewicht toegekend aan de zogenaamde derde indicator voor het voeren van categoriale bescherming, te weten het beleid van andere Europese landen. Van de door de Minister van Buitenlandse Zaken bevroegde landen voert enkel België een groepsgebonden toelatingsbeleid voor Somalische asielzoekers. De in uw brief genoemde inwilligingspercentages van een aantal EU-lidstaten is niet leidend in de beoordeling. Maatgevend is de vraag of andere Europese landen een groepsgebonden beleid voeren, danwel uitgaan van een individuele beoordeling.

Het categoriale beschermingsbeleid wordt geboden aanvullend aan de bescherming die wordt verleend op grond van internationale verplichtingen. Vanzelfsprekend worden deze internationale verplichtingen nageleefd, zodat de Somalische asielzoekers die bescherming nodig hebben, deze bescherming ook zullen krijgen in Nederland. In de brief is benadrukt dat de aanvragen van Somalische asielzoekers uiteraard zorgvuldig worden getoetst, zowel voor wat betreft vluchtelingenschap als artikel 3 van het EVRM. Alleen de extra bescherming in de vorm van categoriaal beleid kan voor deze groep onder deze omstandigheden niet langer worden geboden.

U vraagt in uw brief naar de toepassing van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn teneinde na de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid de internationale rechtsbescherming te waarborgen. Zoals ook uit het vorenstaande blijkt, is categoriale bescherming complementair aan de internationale bescherming die wordt geboden. Voorts verwijs ik naar de brief die op 17 maart 2009 aan de Tweede Kamer is gezonden. Hierin is uiteengezet waarom er ten aanzien van Somalië geen sprake is van een "uitzonderlijke situatie" als bedoeld door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Vrijwillige terugkeer naar Somalië is mogelijk en heeft in de afgelopen jaren ook plaatsgevonden vanuit Nederland. Gedwongen terugkeer naar Somalië is in beginsel mogelijk, maar heeft in de afgelopen jaren niet plaatsgevonden. Op dit moment verkent de DT&V de mogelijkheden om met gedwongen terugkeer naar Somalië te beginnen.

Ik hoop u met deze brief voldoende geïnformeerd te hebben. Een afschrift van deze brief stuur ik aan de Vaste Kamercommissie voor Justitie van de Tweede Kamer.

Hoogachtend,

De Minister van Justitie,

**Directoraat-Generaal
Wetgeving, Internationale
Aangelegenheden en
Vreemdelingenzaken**
Directie Migratiebeleid /
Juridische en Algemene
Zaken

Datum
4 augustus 2009

Ons kenmerk
5608183/09